

zahvalnost & radost 1/2019

Sadržaj	Strana
Prva Ivanova poslanica: 4. dio: Ostajanje u Bogu i Bog u nama (1. Ivanova 3,24-5,5)	1
Izabranje	5
Sveto pismo - nadahnuto od Boga, 1. dio	9
Pomoć na putu vjere: Božja riječ, Sveti Duh	13
Biblijske slike i simboli: Sjever; Istok; Jug	16

Dragi čitatelji,

„Ostajanje u Bogu i Bog u nama“ tema je pretposljednjeg nastavka iz serijala o 1. Ivanovoj poslanici. Kako se to može ostvariti? U ovome broju govori se o dva sredstva pomoći koje nam je Bog dao upravo u tu svrhu: Sveti Duh i Božja riječ. Osobita pozornost bit će, kako u ovom tako i u slijedeća dva broja, posvećena nadahnutoj Božjoj riječi. Za mnoge je kršćane danas sporno jesu li nadahnute sve riječi u Bibliji, ili su nadahnute samo misli, to jest osnovna poruka. Članak o nadahnutosti Biblije, koji će biti objavljen u tri nastavka, pokazuje da ukoliko ne bi bile nadahnute sve riječi (doslovna nadahnutost), nego samo misli, onda se to uopće ne bi moglo nazvati Božjom riječju, niti bi imalo bilo kakav autoritet za nas.

U prošleme broju bilo je riječi o predodređenju, osobito o pogrešnom poimanju te istine. Vidjeli smo da je predodređenje važna istina iznesena u Božjoj riječi, koju neki, nažalost, sasvim pogrešno razumiju i predočuju. Na sličan način se pogrešno predočuje i izabranje. Zato je potrebno znati što izabranje, zapravo, jest. O tome se govori u ovome broju.

*Uz srdačan pozdrav,
Vaš Urednik*

Prva Ivanova poslanica

Ostajanje u Bogu i Bog u nama (1. Ivanova 3,24-5,5)

Apostol je predočio dvije velike značajke nove naravi – pravednost i ljubav. Opomenuo nas je da živimo praktičan život ljubavi kako bismo mogli hoditi u uzdanju pred Bogom. Sada pak pokazuje da je hod obilježen praktičnom ljubavlju jednoga prema drugome i uzdanjem pred Bogom moguće samo ako ostanemo u Bogu i ako Bog ostane u nama. Čitanjem ovog odjeljka postat će nam jasno da su to glavne istine u ovom dijelu poslanice. U 1. Ivanovoj 3,24 apostol piše: „Onaj koji čuva njegove zapovijedi, u njemu ostaje, i on u njemu“; A u 1. Ivanovoj 4,12: „Ako ljubimo jedan drugoga, Bog u nama ostaje“; u 13. retku: „Po ovome znamo da u njemu ostajemo i on u nama“; u 15. retku: „Tko god ispovijedi da je Isus Sin Božji, Bog u njemu ostaje, i on u Bogu“; u 16. retku: „Onaj tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog u njemu“.

(Red. 24). Ovaj odjeljak započinje predočavanjem neizmjerne povlastice koju je Bog dao vjerniku, putem koje je moguće da on ostane u Bogu, i Bog u njemu. Ako hodimo u poslušnosti Bogu, ostat ćemo u njemu. To zasigurno znači da ostajemo u nepomućenom uživanju svega što Bog jest u svojoj ljubavi, snazi i svetosti te tako hodimo pred njim s pouzdanjem. Štoviše, Bog po svome Duhu stanuje u nama, tako da nemamo samo život, nego imamo i

snagu za življenje života ljubavi i zajedništva.

(1. Ivanova 4,1-6). Prije negoli nastavi s ovom važnom temom, apostol nas u umetnutom odjeljku upozorava na lažne duhove. Oni postoje u svijetu i nužno je upozoriti vjernike na njih. Upozoreni smo na nužnost provjeravanja duhova po kojima ljudi govore, kao i na to da se čuvamo prosuđivanja ljudi samo na temelju njihova ispovijedanja. Mnogi koji tvrde da su Božji proroci, zapravo su lažni proroci koji govore potaknuti zlim duhovima. Iz riječi samoga Gospodina znamo da je lažan prorok onaj koji po svemu izgleda kao da je jedna od njegovih ovaca, jer dolazi u ovčjem odijelu, ali iznutra je grabežljivi vuk koji želi uništiti ovce (Mt 7,15).

Apostol nam tada daje tri glavne prosudbe po kojima ćemo moći utvrditi razliku između duha istine i duha zablude:

(Rd. 2.3). Prva i najveća prosudba je ono što se tiče samoga Krista. Po njihovom stavu prema Kristu možemo provjeriti govore li ljudi po Duhu Božjem. Pitanje za provjeru glasi: Ispovijedaju li da je Isus Krist došao u tijelu? Oni, doduše, mogu ispovijedati da je Isus Krist istinski čovjek i uzoran čovjek, no ispovijedaju li da je On „došao u tijelu“, odnosno da je, zbog toga,

božanska Osoba te je postojao prije negoli je došao u tijelu? Štoviše, ispovijedati da je Isus Krist došao u tijelu ne znači samo priznati istinu o Njegovoj Osobi, nego i osobno mu se pokloniti u pokornosti kao Gospodinu. Lažan učitelj neće ispovijedati ni istinu o Njegovoj Osobi, niti pak će ga priznati kao Gospodina te će tako dokazati da on nije od Boga i da govori po lažnom duhu, po duhu antikrista koji je već sada u svijetu.

(Red. 4). Kada se otkriju ti lažni duhovi, vjernik ih može nadvladati po Svetome Duhu, koji stanuje u njemu, jer Sveti Duh je veći od duha antikrista, koji je u svijetu.

(Red. 5). Drugo: lažne duhove možemo otkriti po njihovoj povezanosti sa svijetom. Jesu li oni omiljeni u svijetu? Svaki lažan duh je od svijeta i govori svjetski te je, zbog toga, usklađen s mislima i načelima svijeta. Kada tako govore, svijet ih sluša. Jasno je da ništa što je uistinu od Boga neće biti omiljeno u svijetu, jer znamo da sve što je u svijetu nije od Oca (1 Iv 2,16). Svaka propovijed ili vjerska knjiga koja je omiljena u svijetu osuđena je na to da ne naučava istinu, i to upravo u onoj mjeri u kojoj je omiljena. Kako bi na temelju ovog jednostavnog ispita vjernici smjesta mogli razotkriti mnoge današnje vjerske pokrete!

(Red. 6). Treće: posljednja prosudba za razotkrivanje duha zablude nalazi se u pitanju: Prihvaćaju li apostolski nauk? Apostol veli: „Mi smo od Boga: onaj tko poznaje Boga, nas sluša; onaj tko nije od Boga, ne sluša nas.“ Kako mnogo suvremenih nevjernih kritičara odbacuje naučavanja apostola smatrajući ih samo „ivanovskim“ ili „pavlovskim“ doktrinama koje treba sma-

trati mišljenjima ljudi s ograničenom spoznajom te ih, zbog toga, prihvatiti ili odbaciti sukladno tome slažu li se sa suvremenim gledištima koja su, kako se smatra, ishod veće prosvjećenosti.

Svakako da možemo rasti u spoznaji istine koja je bila objavljena, ali ne može biti razvoja ili napretka u samoj istini koja je dana po nadahnuću. Iz toga slijedi da su ovim ozbiljnim odjeljkom oni koji odbacuju apostolski nauk u potpunosti osuđeni kao oni koji „nisu od Boga“, jer apostol po nadahnuću može reći: „Onaj tko nije od Boga, ne sluša nas.“

Tako možemo razlikovati duha zblude i duha istine i sposobni smo izbjeći lažne proroke, lažne sustave i lažne duhove, koji su danas prošireni u kršćanstvu, postavljajući ova jednostavna pitanja:

Kakav je njihov stav prema Kristu?

Jesu li omiljeni u svijetu?

Prihvaćaju li apostolski nauk?

Nakon što je vjernik provjerio duhove i ustanovio da su antikršćanski, bit će siguran samo ako se prema njima odnosi kao prema zlima i potpuno ih odbaci. Istinito je bilo rečeno: „Čim se otkrije zloduh, postoji samo jedan način – odnositi se prema zloduhu kao zloduhu. Prihvati li se taj način, on će biti nemoćan pred Isusovim imenom; ali ako posegnemo za nekim drugim načinom, ako iskažemo ljudsku obazrivost, ako smo ljubazni s poslanicima neprijatelja, uskoro ćemo se naći u stanju slabosti pred Sotonom, jer Bog neće moći biti s nama na putu koji smo izabrali“ (J. N. D.).

Nakon ovog ozbiljnog upozorenja apostol se ponovo vraća na glavni predmet ovog dijela poslanice, koji nam je predočio već u posljednjem retku tre-

ćeg poglavlja – ostajanje u Bogu i Bog u nama. Kako bi te važne istine postale praktična stvarnost za nas, apostol predočuje Božju ljubav na trojak način. Najprije, u redcima 7 do 11, govori o Božjoj ljubavi *prema nama*, koja uređuje svako pitanje naše prošlosti. Kao drugo, u redcima 12 do 16, predočuje Božju ljubav *u nama*, koja upravlja našim životom i svjedočanstvom u sadašnjosti. Naposljetku, u redcima 17 do 19, govori o Božjoj ljubavi *s nama* u pogledu budućnosti.

(Rd. 7.8). *Božja ljubav prema nama.* Radujući se tom novom životu apostol vjernike oslovljava s „ljubljeni“ te veli: „Ljubimo jedan drugoga.“ Kako bi potaknuo našu ljubav jednoga prema drugome podsjeća nas na ono što Bog jest i što je učinio. Bog je ljubav i Bog je postupao prema nama u ljubavi. Stoga postoji dvostruka pobuda da ljubimo jedan drugoga. Prvo: sama Božja narav je ljubav i, budući da smo rođeni od Boga, imamo udio u njegovoj naravi. Ljubeći jedan drugoga praktično dokazujemo da smo rođeni od Boga i da Boga poznajemo. Ako nemamo ljubavi za braću, to bi bio dokaz da ne poznajemo Boga.

(Rd. 9.10). Druga velika pobuda na to da ljubimo jedan drugoga je „Božja ljubav prema nama“. Nemamo samo tvrdnju da je Bog ljubav, koliko god je to istinito, nego imamo i *očitovanje* Božje ljubavi prema nama. Dok nismo bili nanovo rođeni bili smo mrtvi Bogu i mrtvi u svojim grijesima. Kako bismo mogli živjeti i imati oproštene grijeha, Bog je očitovao svoju ljubav prema nama tako što je poslao „svoга jedinorođenoga Sina u svijet da živimo po njemu“ te je, nadalje, „poslao

svoga Sina da bude pomirbena žrtva za naše grijeha.“

(Red. 11). Ako je, dakle, Bog tako očitovao svoju ljubav prema nama, i mi koji smo rođeni od Boga „trebamo ljubiti jedan drugoga“. Ta ljubav prema braći nije samo neki naravan osjećaj, kakav se može naći čak i kod divljih životinja. To je ljubav koja proistječe iz posjedovanja božanske naravi, ljubav koja je bila pokazana prema nama dok smo još bili mrtvi u svojim grijesima. Zbog toga je to ljubav koja se može uzdići iznad svakog zla i iznad svega pogrešnoga što mogu ustanoviti kod brata. Ne ljubim ga zbog toga što on jest, nego zbog naravi koju imam, koja je ljubav. Tu je istaknuta misao da se trebam izdići iznad svega što je nezadovoljavajuće i nedolično kod moga brata, jer je Bog ljubio mene dok sam bio krajnje nedoličan.

(Rd. 12.13). *Božja ljubav u nama.* Nakon što je govorio o Božjoj ljubavi prema nama, apostol prelazi na Božju ljubav koja je „u nama usavršena“. S time je povezana velika istina o Duhu koji nam je dan. To je više negoli posjedovanje nove naravi, jer Duh je božanska osoba. „Boga nitko nikada nije vidio“; ali mi znamo da ga je „jedinorođeni Sin, koji je u Očevu naručju“, objavio. Ta Božja objava putem Sina postaje po Svetome Duhu stvarnost za naše duše, jer Duh Sveti svjedoči za Krista, podsjeća nas na ono što je Krist rekao te uzima ono što je Kristovo i to nam pokazuje (Iv 14,26; 15,26; 16,14). Savršenstvo ljubavi, najveća povlastica koju ljubav može dati, jest to da „ostanemo u Njemu i On u nama“.

(Red. 14). Štoviše, ako Božji Duh svjedoči za Krista i Božju ljubav poka-

zanu u Kristu, ishod prihvaćanja tog svjedočanstva bit će svjedočenje vjernika svijetu da je „Otac poslao Sina da bude Spasitelj svijeta.“ Gospodin je svojim učenicima rekao: „Duh istine, koji od Oca izlazi, on će svjedočiti za mene; i vi ćete svjedočiti, jer ste od početka sa mnom“ (Iv 15,26.27).

Božja ljubav prema nama i nova narav u nama, koja je ljubav, vodit će nas u snazi Duha da ljubimo jedan drugoga i da svjedočimo svijetu da je Otac poslao Sina da bude Spasitelj svijeta.

(Rd. 15.16). Nadalje, znamo da Duh Božji prebiva u nama, i to ne samo po iskustvima koja nam je dao, nego nam Riječ jamči njegovu prisutnost u svakom vjerniku; jer čitamo: „Tko god ispovijedi da je Isus Sin Božji, Bog u njemu ostaje i on u Bogu.“ Mi ponekad, nažalost, možemo živjeti tako neoprezno da nismo svjesni toga da je Bog u nama po svome Duhu. Možemo ožalostiti Duha i utišati ga, tako da vrlo malo uživamo ljubav koju Bog ima prema nama. Ako pak hodimo u snazi neožalošćenog Duha, vjerom ćemo iskusiti ljubav koju Bog ima prema nama te ćemo, ostajući u ljubavi, ostati u Bogu i Bog u nama.

(Rd. 17-19). *Božja ljubav s nama.* Nakon što je govorio o Božjoj ljubavi koja je „usavršena u nama“, apostol sada govori o ljubavi koja je „usavršena s nama“ (J. N. D). Apostol piše tako u pogledu budućnosti, to jest dana suda. Božja ljubav uklanja svaki strah u pogledu budućnosti pokazujući nam da kakav je Krist, takvi smo i mi na ovome svijetu. Kao vjernici smo tako oslobođeni od svojih grijeha i osude koju oni zaslužuju, kao što je i sâm Krist. Kada se budemo pojavili pred Kristovim sudištem imat ćemo pro-

slavljena tijela i bit ćemo poput Njega; no već sada, dok smo još na ovome svijetu, slobodni smo od svojih grijeha kao što je i On. Naša pravednost pred Bogom utemeljena je na Kristu u slavi. Ne trebamo gledati u vlastita srca kako bismo znali jesmo li oslobođeni osude, nego gledamo u Krista i vidimo da je On tako slobodan od svih naših grijeha i osude, koje je nosio na križu, da je sada u slavi.

Savršena ljubav, dakle, izgoni strah. Oslobođeni straha, koji sa sobom nosi muku, usavršeni smo u ljubavi, zato što naša ljubav proizlazi iz Njegove velike ljubavi prema nama: „Mi ljubimo njega zato što je on prvi ljubio nas.“

(Rd. 20.21). Nakon što je govorio o našoj ljubavi prema Bogu, apostol nam odmah daje i probni kamen za provjeru stvarnosti ljubavi prema Bogu. Onaj tko bi rekao da ljubi Boga, dok bi istodobno mrzio svoga brata, pokazao bi se lašcem. Boga, zapravo, nismo vidjeli, ali možemo vidjeti nešto od Boga u svome bratu; a ako nas Božje vrline u svetima ne pobuđuju na ljubav, očito je da ne ljubimo Boga. Božja je volja da „onaj tko ljubi Boga, ljubi i brata svojega.“

1. Ivanova 5

(Rd. 1-5). Nadalje, nema nikakvih dvojba oko toga tko je naš brat, jer nam apostol u nastavku daje obilježja onoga tko pripada Božjoj obitelji.

Prvo: naš brat je onaj tko je dokazao da je rođen od Boga tako što vjeruje da Isus jest Krist.

Drugo: budući da je rođen od Boga, on ljubi Boga i sve one koji su rođeni od Boga, to jest Božju djecu.

Treće: budući da ljubi Boga, on drži Božje zapovijedi; a one nisu tegobne,

jer Njegova velika zapovijed je da ljubimo svoga brata.

Četvrto: onaj tko je rođen od Boga, putem vjere pobjeđuje svijet. Kao oni koji smo rođeni od Boga, nismo više od ovoga svijeta; kao što je i Gospodin mogao reći: „Oni nisu od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta.“ Mi pripadamo drugome svijetu, kojemu je sre-

dište Krist, te vjerom gledamo taj svijet i izdižemo se iznad sadašnjeg zlog svijeta.

Naposljetku, kao peto, vjera koja pobjeđuje svijet jest vjera čiji je glavni predmet Krist – vjerujemo da „Isus jest Sin Božji.“

Hamilton Smith

Izabranje

(Nastavak prethodnog pisma)

Dragi prijatelji,

Sada se može postaviti pitanje: Kako ja mogu znati da sam izabran?

Prije svega, moramo znati da Božja Riječ o izabranju nikada ne govori nevjernicima. Neobraćenima se u Pismu predočuje njihovo izgubljeno stanje i Božja osuda, kao i Božji poziv na obraćenje; a nakon toga im je predočen Gospodin Isus i njegovo djelo, kako bi povjerovali.

Tek kada se obrate i povjeruju u Gospodina Isusa veli im se da su izabrani. Kako oni to mogu znati? Odgovor se nalazi u 1. Solunjanima 1,4-6. Tamo apostol piše: „Znajući, od Boga ljubljena braćo, za izabranje vaše.“ I zatim navodi razlog kako to zna: „Jer naše evanđelje nije došlo k vama samo u riječi, nego i u snazi, i u Duhu Svetome, i u mnogom pouzdanju, kao što znate kakvi među vama zbog vas bijasmo. I

vi ste postali nasljedovatelji naši i Gospodinovi, primivši Riječ u mnogoj nevolji, s radošću Duha Svetoga.“

Oni su prihvatili Riječ i to je bio dokaz. Kad netko primi Evanđelje i po njemu ima mir s Bogom, tada je to dokaz njegova izabranja.

ŠTO PISMO GOVORI O IZABRANJU?

Premda se u Božjoj riječi na mnogim mjestima govori o izabranju (vidi, primjerice, 1. Petrovu 1,2; 2. Timoteju 1,9; Titu 1,2, itd.), nauk o tome nalazi se prvenstveno u Rimljanima 8,28-30 i Efežanima 1,3-14.

U Rimljanima 8,29.30 čitamo: „Jer one koje je unaprijed poznao, one je i predodredio da budu suobličeni slici njegova Sina: da on bude prvorođeni među mnogom braćom. A one koje je predodredio, one je i pozvao; a one koje je pozvao, one je i opravdao;

one koje je opravdao, one je i proslavio.“ Ovdje najprije saznajemo da je Bog unaprijed poznavao osobe. Tu ne veli da je On poznavao njihovo stanje, kako će oni živjeti ili hoće li se oni obratiti, itd. Ne, on je poznavao osobe. A u Efežanima 1,4 veli da je to poznavanje „unaprijed“ bilo prije utemeljenja svijeta, dakle, u vječnosti prije početka vremena.

Sve te osobe – ni jednu manje – On je predodredio za to da budu suobličene slici njegova Sina.

To je izabranje! Prije negoli smo bili rođeni, prije negoli je Adam bio stvoren, štoviše, čak i prije stvaranja neba i Zemlje, o čemu izvješćuje Postanak 1,1, Bog je mislio na nas i u svome je naumu odlučio da trebamo biti suobličeni slici njegova Sina. Božja riječ veli za Krista da je on „slika nevidljivoga Boga“ (Kol 1,15). Ovdje vidimo da ćemo mi biti suobličeni Njegovoj slici. On mora biti prvorođeni među mnogom braćom. Premda će tako On uvijek imati prvo mjesto, mi ćemo mu ipak biti slični.

Tu, naravno, ne vidimo Gospodina u Njegovu vječnom sinovstvu. Kao takav je on, i to on jedini, vječan Bog. No ovdje je riječ o njemu kao Sinu Božjem rođenom na Zemlji, koji je dovršio djelo na križu i u kojemu se trebaju ispuniti svi Božji naumi (Kol 1,19-21; Ef 1,10.20-23).

Tu je izvor našeg blagoslova povezan s njegovim potpunim, konačnim ishodom – vječnost prije stvaranja neba i Zemlje povezana je s vječnošću nakon što prođu nebo i Zemlja. Naumi Božjeg srca povezani su s njihovim potpunim ispunjenjem, kao što nam je predočeno u 1. Ivanovoj 3,2: „Znamo da ćemo, kad se on pojavi, biti poput njega, jer ćemo ga vidjeti kao što

on jest.“ Kao „sinovi uskrsnuća“ (Lk 20,36), bit ćemo očitovani i kao sinovi Božji, kad On „preobrazi ovo naše poniženo tijelo i suobličić ga svome slavnome tijelu“ (Fil 3,21).

POZVANI, OPRAVDANI I PROSLAVLJENI

U 30. retku imamo vezu između Božjih nauma i vremena. Čim smo bili rođeni, okrenuli smo leđa Bogu. Bili smo grešnici, ali Bog nas je pozvao. Tu nije riječ o Božjem općem pozivu svim ljudima da se moraju obratiti. Ovo je stvaralački čin Boga koji „zove ono što nije kao da jest“ (Rim 4,17). A one koje je pozvao, one je i opravdao.

Tu je sve prikazano s Božjega gledišta i u skladu s Njegovim naumima. Kada je bila pisana poslanica Rimljanima, nisu još bili pozvani svi koji su izabrani. Zapravo ih je bilo pozvano vrlo malo, budući da je tu riječ o izabranju prije postanka svijeta, koje se odnosi samo na Crkvu. Izrael, kao i vjernici nakon uzeća Crkve, izabrani su od postanka svijeta (Otk 13,8).

Čak ni sada nisu još svi stvarno pozvani. To će biti tek onda kada Crkva bude uzeta i upotpunjena u pogledu broja. No po Božjem naumu je sigurno da će se to dogoditi. Zato se o tome u proročkom jeziku govori tako kao da se već ispunilo. Čak je i proslavljanje predočeno tako kao da je već dovršeno, premda se u Rimljanima 5,2 veli da se još uvijek nadamo Božjoj slavi, a u Rimljanima 8,11 da naša smrtna tijela tek trebaju biti oživljena. No sigurno je da će se to dogoditi. Sve što je potrebno da dobijemo taj položaj, koji trebamo zauzeti prema izboru Božje milosti, dovršit će On sâm, bez naše pomoći. To je naša sigurnost.

NAŠ BOG I NAŠ OTAC

U Efežanima 1,4,5 imamo daljnje po-jedinosti. U 3. retku Bog se naziva Bogom i Ocem našega Gospodina Isusa Krista. Kao čovjek, Gospodin Isus govori o „svome Bogu“ (primjerice, u Mateju 27,46). Kao Sin Božji, on Boga oslovljava kao svoga Oca (Ivan 17,1; 5,17.18, itd.). No nakon svojega uskrsnuća Gospodin je one koji su njegovi doveo u taj isti odnos s Bogom. „Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, k Bogu svojemu i Bogu vašemu“ (Ivan 20,17). No određena razlika će zasigurno uvijek ostati; jer On ne veli „našemu“ Ocu i „našemu“ Bogu. On ostaje Prvorođeni među mnogom braćom. Pa ipak je Bog postao našim Bogom i našim Ocem u Gospodinu Isusu.

U Efežanima 1,4,5 taj položaj koji smo dobili putem izabranja ima istu značajku. U 4. retku vidimo naš položaj pred Bogom kao Bogom, a u 5. retku naš položaj pred Bogom kao Ocem. A da bismo taj položaj mogli posjedovati u savršenosti, izabrani smo u Kristu. On ga ima na temelju svoje osobne slave i svojeg osobnog prava. Mi ga dobivamo u Njemu.

SVETI I BESPRIJEKORNI PRED NJIM U LJUBAVI

Pogledajte ponovno u Efežanima 1,4: „Kao što nas je u njemu i izabrao prije utemeljenja svijeta da budemo sveti i besprijeporni pred njim u ljubavi.“

Tu nam je predočena božanska narav. Bog je svet u svome biću, besprijeokoran u svojim djelima, a Njegova narav je ljubav (1 Iv 1,5; 4,8-16). Da bismo mogli doći u Njegovu prisutnost, moramo biti usklađeni s Njegovom naravi. Kako bi ljudi koji su izopačeni grijehom mogli biti s Njim, koji je presvet

da bi gledao grijeh, i koji će jednoga dana sve ono što ima veze s grijehom baciti u ognjeno jezero? Zbog toga nas je On tako izabrao da budemo u skladu s Njegovom vlastitom naravi. No to nije sve. Moramo biti osposobljeni razumjeti osjećaje Njegova srca, misli Boga koji je ljubav. Zbog toga u 4. retku veli: „pred Njim u ljubavi“.

Kada u vječnosti budemo kod Njega, bit ćemo „sveti i besprijeokorni pred Njim u ljubavi“. Tada će biti odstranjeno sve ono u nama što sada još uvijek podsjeća na grijeh – sve naše slabosti, nesposobnosti i grijesi. Tada će tijelo biti poništeno. No Bog nas već sada vidi takvima. On nas vidi samo u našem novom životu, koji nam je dao Gospodin Isus. „Stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela koja je Bog unaprijed odredio da u njima hodimo“ (Ef 2,10). „Jer jednim prinosom on je zauvijek usavršio one koji su posvećeni“ (Heb 10,14). „Jer kakav je on, takvi smo i mi na ovome svijetu“ (1 Iv 4,17).

Kakva li je to milost za nas koji smo po naravi jadna, grešna stvorenja!

ZA POSINJENJE ZA SEBE

No ni to nije sve. Sve što je upravo spomenuto mogli bismo dobiti i zato da pred Bogom budemo postavljeni kao sluge. I anđeo mora biti u skladu s Božjom slavom i svetošću. „Predodredivši nas za posinjenje po Isusu Kristu za sebe“ (rd. 5). To je sasvim određen odnos: odnos oca prema svojoj djeci, i djece prema njihovom ocu. Božji Sin nas je nakon svojeg uskrsnuća, i na temelju svojeg djela izvršenog na križu, doveo u svoj vlastit položaj: da postanemo Božjom djecom. No ovdje u poslanici Efežanima saznajemo da nas je Bog predodredio za to još prije utemeljenja svijeta. Bog je već tada odre-

dio da trebamo imati taj položaj. Koji je bio razlog tome? To je bilo „u skladu s dobrohotnošću njegove volje“. Samo Njegova vlastita ljubav izvor je svih tih blagoslova.

KRŠĆANSTVO NOSI KARAKTER VJEČNOSTI

No iz ovih redaka može se izvući još jedan važan zaključak. On „nas je izabrao u njemu (Kristu) prije utemeljenja svijeta“. To izabranje je potpuno izvan vremena, i ono je za vječnost, a ne za ovu Zemlju. Stoga treći redak i govori o duhovnim blagoslovima u nebeskim prostorima. Izrael je izabran narod za Zemlju (Izl 19,5; Lev 25,2.23; Pnz 7,6). Stoga je i „ovcima“ u Mateju 25,34 rečeno: „Primate u baštinu kraljevstvo pripravljeno za vas od postanka svijeta.“ To su, dakle, zemaljski blagoslovi (kraljevstvo) koji su povezani s vremenom (od postanka svijeta).

Iz toga proizlazi osobit položaj koji pripada nama. Mi pripadamo sustavu (kršćanstvo), i tijelu (crkva, zajednica) koji postoje potpuno izvan vremena. Njihovo podrijetlo je prije utemeljenja svijeta, kada ih je Bog ustanovio u Kristu. Oni nisu od ovoga svijeta (Iv 17,14) te će trajati i nakon što ovaj svijet prođe. Oni imaju duhovne i vječne značajke. To nam daje dubok uvid u karakter kršćanstva.

Zbog toga se Efežanima 1,3-5 ne govori o odgovornosti i o svemu što je povezano s njom. To je započelo tek nakon što je Adam bio stvoren i postavljen u edenski vrt, a završit će nakon suda pred velikim bijelim prijestoljem (Otk 20).

U edenskom vrtu nalazila su se dva stabla: stablo spoznaje dobra i zla, koje predočuje načelo odgovornosti (jer „ćeš onoga dana kada budeš s njege jeo, zasigurno umrijeti“), i stablo života, koje predočuje načelo života. Adam je jeo s prvog od ovih stabala te nije više mogao jesti od drugog, jer je bio osuđen na smrtnu kaznu.

Na križu vidimo sjedinjena oba stabla. Gospodin Isus je na sebe uzeo posljedice odgovornosti svih onih koji vjeruju te im je, kao Uskrsli, udijelio život. On je to stablo života.

Sve se to odigralo „u vremenu“ na Zemlji te stoga nije dio Božjeg vječnog nauma, iako je bilo nužno izvršiti to. Zato je i izabranje bilo „u Njemu“, u Kristu, i čitav Božji plan i naum bio je po prvi put otkriven nakon križa, kada je Posljednji Adam postao Glava novog stvorenja, glava Božje obitelji.

Kako li je prekrasno vidjeti te dubine Božjih misli i diviti se Njegovoj mudrosti te, istodobno, misliti na to da smo mi bili predmet tih misli!

S iskrenim pozdravima, Vaš brat u Božjoj ljubavi

H. L. H.

Sveto Pismo – nadahnuto od Boga (1. dio)

Živimo u dobu kada su napadnuti ne samo temelji ljudskog društva i morala, nego i temelji kršćanstva. Sotona, protivnik Boga i čovjeka, pokušava razoriti sve što je od Boga još ostalo vidljivo u ovome svijetu. Svoju pozornost osobito je usmjerio na to da uništi temelje pravog kršćanstva. U tome se savršeno izvježbao tijekom svog više-tisućljetnog iskustva. Dok se ranije otvoreno i s prisilom, poput ričućeg lava, protivio Bibliji i progonio one koji su joj vjerovali, danas uglavnom dolazi kao anđeo svjetla, s Biblijom u ruci, nastojeći postići isti cilj, samo s promijenjenom taktikom.

„Vjera“ je izraz koji sâm Boga upotrebljava kao opis istinskog kršćanskog blaga. Tako, primjerice, u posljednjoj poslanici Svetoga pisma, u Judinoj poslanici, čitamo: „Ljubljeni, dok sam uložio svu revnost da vam pišem o zajedničkom spasenju, bio sam potaknut napisati vam i obodriti vas da se usrdno borite za vjeru koja je jedanput zauvijek predana svetima“ (Jd 3). Tu nije riječ o znanju, to jest o iskustvu do kojega se može dospjeti ljudskim istraživanjima i zaključivanjima ljudskog duha, nego o „vjeri“, jer se ona temelji na objavi koju vjera shvaća.

To kršćansko blago je „predano svetima“; to nije predmet njihovih rasprava. Ono je, osim toga, „jedanput zauvijek“ predano, to jest u potpunosti, te ne treba nikakvo popravljanje ili razvijanje. Poziv Svetoga Duha svim vjernicima na Zemlji da se bore za tu jedanput zauvijek predanu vjeru danas je

hitniji negoli ikad. Već u ono doba su se bili uvukli neki ljudi koji su milost našega Boga izokretali u razuzdanost i nijekali našega jedinoga Gospodara i Gospodina Isusa Krista (Jd 4). Kako li je u ovim posljednjim danima važno da se Božja djeca podsjetite na temelje kršćanske vjere i bore se za njih! Moja je iskrena želja i ozbiljna molitva Onome koji je jedini naš Gospodar i Gospodin da slijedeći redci posluže svakom čitatelju vjerniku za učvršćivanje njegove vjere, kao i da onima koji su još daleko od Boga i nisu još doživjeli osobni susret s Gospodinom Isusom Kristom pomognu kako bi došli k Njemu i našli izvor života i sreće za sada i za vječnost.

Autoritet Biblije

Pitanje ima li Biblija autoritet nad čovjekom, njegovom savješću i njegovim životom, prvenstveno ovisi o tome je li ta knjiga nadahnuta, odnosno dana od Boga. Je li, dakle, Biblija Božja riječ? Nema važnijeg pitanja od ovoga. Ljudi vjere u Starome zavjetu mogli su imati dragocjena iskustva s Bogom, Gospodin Isus je mogao objaviti čudesne istine, Njegovi apostoli mogli su primiti dragocjene objave od Boga; ali ako nam sve to ne bi bilo priopćeno na božanski, savršen način, tada to za nas ne bi imalo nikakav autoritet. U tome slučaju ne bismo imali ništa što bi se s pravom moglo nazvati „vjerom“. Imali bismo, svakako, zbirku zanimljivih misli, sjećanja i predaja koje su se prenosile s jednog naraštaja na

drugi; no cjelina ne bi mogla imati nikakav autoritet za moju savjest – baš kao ni Goetheov „Faust“. To nam mora biti jasno od samog početka: ako Biblija nije nadahnuti, to jest od riječi do riječi dana od Boga, tada nema ništa što bi se moglo nazvati „istinom“.

Ne ljudski genije

Kad govorimo o nadahnutosti, tada ne mislimo na ono što se obično podrazumijeva pod tim pojmom. Ponekad se govori o nadahnutim ljudskim genijima, poput Goethea ili Shakespeara, ili o tome kako je Friedrich Handel bio na osobit način nadahnut kada je u začuđujuće kratkom vremenu stvorio svojeg „Mesiju“. No Izaija nije bio nadahnut kao Shakespeare, ni Pavao kao Luther. Koji od tih visoko-nadarenih ljudi bi svojim djelima ikada mogao pripisati riječi: „Tako govori Gospodin“? Pod nadahnutošću u biblijskom smislu, dakle, smatramo Božji potpuni nadzor koji je on imao nad piscima pojedinih knjiga Biblije, tako da ono što su oni pisali i mislima i riječima točno izražava ono što je Bog htio reći.

Što kaže Biblija sama o sebi?

Ne namjeravam navoditi izreke slavnih ljudi o Bibliji. Možda je zanimljivo znati koliko je Bismarck volio svoju Bibliju, svakodnevno je čitao, radio bilješke i podvlačio riječi koje su mu bile osobito važne. Ali što nam to pomaže? To nipošto ne može biti podloga za našu vjeru! Zato ćemo se okrenuti samoj Bibliji i čuti što ona svjedoči o sebi. Najprije ćemo svratiti pozornost na prvi dio, koji se naziva Stari zavjet.

U Starom zavjetu imamo troje što nam je osobito uočljivo i začuđujuće:

1. U početnim poglavljima Biblije govori nam se o onome što je potpuno izvan mogućnosti čovjekova opažanja, o onome za što je potrebno znanje koje se ne može steći ni na koji drugi način osim putem objave od Boga, jer se opisuju događaji koji su se dogodili prije stvaranja čovjeka. Osim toga, uočljiv je i osobit način govora: ne onaj neuvjerljiv način svojstven i primjeren čovjeku, nego siguran i smiren govor apsolutnog znanja – jezik istine.

2. Kada dođemo do povijesnih knjiga Starog zavjeta opažamo značajke koje su sasvim strane ljudskom načinu izvještavanja i pisanja povijesti. Tu se, primjerice, opisuju junaci vjere, ali ne opisuju se samo njihovo junaštvo. Takav čovjek vjere i uzvišenog moralnog karaktera bio je Abraham te je nazvan Božjim prijateljem; David, veliki kralj, bio je čovjek po Božjem srcu. Pa ipak nam je rečeno o ozbiljnim propustima tih ljudi, pa čak i o njihovim ozbiljnim grijesima. Opisani su i bezbožni ljudi koji su napunili svoju mjeru grijeha, a ipak su istaknute pohvalne karakterne osobine čak i najgoreg čovjeka, ako ih je bilo. Svim tim opisima ljudskih života zajedničko je jedno: svi odišu uzvišenim karakterom, bez ljudskih strasti i predrasuda; svi odražavaju nepristran i pravedan sud, kakav se može naći jedino kod Boga. Daljnja uočljiva značajka povijesnih knjiga jest to što se one uopće ne dotiču važnih događaja svjetske povijesti ili ih spominju tek uzgred, dok su iscrpno opisani neki događaji od sporedne važnosti. Jedva da čujemo nešto o slavnim faraonima onih dana, dok su mnoga poglavlja posvećena je-

dnostavnom pastiru, patrijarhu Jakovu. Tako, primjerice, u povijesnim knjigama ne nalazimo ništa o velikom potresu koji se dogodio u doba vladavine kralja Uzije. Ne bismo ništa znali o tome da to nije usput spomenuo prorok Amos u svojoj knjizi (Am 1,1; usp. i Zah 14,5). Možemo, dakle, reći da povijesne knjige spominju povijesne događaje samo utoliko koliko je to potrebno za rasvjetljavanje Božjih putova s ljudima.

3. Pogledamo li u proročke knjige, uočavamo izravnost njihova govora i njihovih poziva. Tamo nema nikakvog okolišanja, nego je izričito i jasno naglašeno „Tako govori Gospodin“, što se spominje oko 400 puta. Božja riječ je došla preko usta i pera proroka te se sa snagom i autoritetom obraćala savjesti ljudi onih dana. Želim ukazati na jedan odjeljak koji vrijedi za mnoge druge odjeljke u Starome zavjetu, a iskazan je Davidovim posljednjim riječima: „Duh GOSPODINOV po meni je govorio i riječ njegova bijaše na mome jeziku“ (2 Sam 23,2).

Svjedočanstvo Novoga zavjeta o Starom zavjetu

Pogledamo li u Novi zavjet kako bismo istražili što on svjedoči o Starom zavjetu, naći ćemo obilnu potvrdu nadahnutosti i autoriteta Staroga zavjeta.

1. Iznimno važna svjedočanstva o autoritetu Starog zavjeta dolaze iz usta samoga Gospodina. Kada je Gospodin Isus bio kušan od đavla u pustinji, tri puta mu je odgovorio riječima: „Pisano je“ (Mt 4,4.7.10), navevši svaki put retke iz Ponovljenog zakona. Ta on nije došao poništiti Zakon i Proroke, nego ih ispuniti (Mt 5,17). Učenicima koji su bili na putu u Emaus re-

kao je: „Nije li Krist trebao to pretrpjeti i ući u svoju slavu? I, počevši od Mojsija i svih proroka, protumači im u svim pismima ono što ima o njemu“ (Lk 24,26-27). Gospodin Isus i u 44. retku istog poglavlja potvrđuje da je o Njemu pisano u Mojsijevu zakonu, i u Prorocima i Psalmima. U Ivanu 5,4-6.47 on, kao ovisan čovjek, postavlja autoritet Pisma iznad vlastitih riječi kad veli: „Jer da ste vjerovali Mojsiju, i meni biste vjerovati; jer o meni je on pisao. Ali ako ne vjerujete njegovim spisima, kako ćete mojim riječima vjerovati?“

2. Pisci evanđelja opetovano potvrđuju autoritet pisane riječi Starog zavjeta kad navode ispunjenje njegovih izjava i kad upotrebljavaju izraze kao što je „da se ispuni što je pisano“, „da se ispuni što je Gospodin rekao preko proroka“ itd. (Iv 19,36; Mt 2,15).

3. Nadahnutost pisama Staroga zavjeta potvrđena je i u poslanicama Novog zavjeta. Pavao za Timoteja veli da on od djetinjstva poznaje Sveta pisma, a u nastavku dodaje: „Sve Pismo je od Boga nadahnuto i korisno je za nauk, za uvjeravanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravednosti“ (2 Tim 3,16). I Petar u svojoj prvoj poslanici pokazuje kako je Kristov Duh govorio po prorocima Starog zavjeta (1,10-12), a u svojoj drugoj poslanici ustrajno tvrdi da su sveti Božji ljudi govorili potaknuti Svetim Duhom (1,21).

4. Isto tako i u Djelima apostolskim, posljednjoj povijesnoj knjizi Novoga zavjeta, opetovano nalazimo navode iz Starog zavjeta. Već u prvom poglavlju Petar u vezi s Judom Iskariotskim navodi dva mjesta iz Psalama i veli: „Braćo, trebao se ispuniti odjeljak Pisma što ga je prorekao Duh Sveti na

usta Davidova o Judi.“ U prvom govoru poslije izlivanja Svetoga Duha na dan Pedesetnice Petar, kako bi prikazao ispunjenje proroštava u vezi izlivanja Svetoga Duha te smrti, uskrsnuća i uzašašća Isusa Krista, navodi proroka Joela i tri različita psalma. U trećem poglavlju on govori o vremenu obnove svega, „što je ... Bog govorio na usta svih svojih svetih proroka“ (rd. 21). U poglavlju 4,24.25 veli da je „Bog“ bio taj koji je izgovorio 2. psalam na usta svoga sluge Davida. Zaključno za Petrovo svjedočanstvo u Djelima apostolskim želim ukazati na njegov govor u Cezareji, gdje on o Gospodinu Isusu govori kao od Boga određenom sucu živih i mrtvih: „Za njega svjedoče svi proroci da po njegovu imenu prima oprostjenje grijeha svatko tko u njega vjeruje“ (Dj 10,43). Promotrimo na kraju još i Pavlovo svjedočanstvo u Djelima apostolskim. U svojem prvom, vrlo značajnom govoru u Antiohiji (13. poglavlje) on ukazuje na Božje putove s Izraelskim narodom od vremena njihova ropstva u Egiptu pa sve do tadašnjeg dana te tako potvrđuje autoritet Mojsijevih knjiga, Jošue, Sudaca, Samuela, pa sve do Davida, kojemu je Gospodin Isus sin po tijelu. Zatim u 29. retku veli: „A kada su ispunili sve što je o njemu bilo napisano, skinuli su ga s drveta i položili u grobnicu.“ Zatim navodi 2. psalam, koji pokazuje da će Bog poslati svoga jedinorođenoga Sina na svijet. Nakon toga navodi 16. psalam, kako bi pokazao da Krist u svojoj smrti neće vidjeti raspadanje. Čitava služba apostola Pavla oslanja se na božanski autoritet starozavjetnih Pisama. Korisno je uočiti kako se u doba prvotnog kršćanstva propovijedanje nije sastojalo u iznošenju ljudskih misli ili u rje-

čitosti, nego u objavljivanju Božje riječi. Stoga u 44. retku čitamo: „A iduće se subote gotovo sav grad okupio slušati Božju riječ.“ „Riječ Gospodnja“ proširila se svom onom pokrajinom (rd. 49). U Solunu je Pavao sa Židovima raspravljao „na temelju Pisama“. Kojih pisama? Naravno, pisama Staroga zavjeta; na temelju kojih im je tumačio i izlagao „da je trebalo da Krist trpi i uskrsne od mrtvih i da jest Krist taj Isus kojega vam ja propovijedam“ (17,3). Ishod je bilo to da su mnogi povjerovali. Promotrimo li prvu poslanicu Solunjanima, vidimo kako on stalno zahvaljuje Bogu „što ste, primivši riječ poruke Božje koju ste čuli od nas, prihvatili je ne kao riječ ljudsku, nego onakvu kakva uistinu jest: riječ Božju“ (2,13). Može li ikakvo drugo svjedočanstvo bolje dokazati nadahnutost starozavjetnih Pisama? Apostol je svoju službu među Solunjanima započeo tim Pismima i sada ih može pohvaliti zato što su tu riječ primili kao „Božju riječ“. Zatim Pavao donosi Evanđelje u Bereju pa nam je za Berejce rečeno da su bili plemenitiji od Solunjana; a zašto? Zato što su Pisma (naravno, pisma Staroga zavjeta) držali za jedino sredstvo dano od Boga mjerodavno za provjeravanje svega što su slušali. „Prihvatiše riječ sa svom spremnošću uma, danomice istražujući Pisma je li to tako“ (17,11). Zato su ocijenjeni „plemenitijima“, jer su čak i službu apostola provjeravali Pismom. Kad bi barem i u današnje doba ljudi to više činili! Kako bi onda s propovijedaonica brzo nestalo ljudskih mišljenja, a Božjoj riječi bi se dalo više prostora!

Christian Briem

(nastavlja se u idućem broju)

Pomoć na putu vjere

Božja riječ

„Božja riječ ostaje zauvijek“
(1. Petrova 1,25)

*Gdje god na stranicama
Tvoje čudesne riječi
čitamo o čovjekovim pogreškama,
padovima i porazima
u svim razdobljima,
kroz tu tamu ljudskoga zla
prodiru zrake Božje ljubavi
noseći novo svitanje.*

U današnje doba kada se Božju riječ otvoreno odbacuje, blagoslovljeno je prisjetiti se kako je Kristu za autoritet bio dovoljan jedan jedini redak Pisma; a bio je dovoljan i đavlu, koji na to nije mogao odgovoriti ni jednom riječju.

Mene ne zanimaju nikakva nova tumačenja Pisma – šlag se uvijek nalazi na površini.

Kako li riječ sama svjedoči za svoju vjerodostojnost, i kakvu samo vlastitu snagu ima; iako joj, zasigurno, u nama tu snagu može dati samo Božji Duh. Samo hođajući s Bogom možemo crpiti od njezine slatkoće i hraniti se njome. Vjerujem da je Sveti Duh u tome pogledu pravi učitelj i da nam on može, ako to smatra dobrim, objasniti njezin sadržaj; ali da bi iz nas potekle bujice, moramo i sami piti iz riječi kao oni koji su je zaista žedni.

Zastanimo i upitajmo se: Čime je moj um bio zaokupljen danas? Za čime je čeznuo? Možeš li reći: „Kristova riječ bogato je prebivala u meni?“ Možda smo razmišljali o politici, ili o onome što se priča u narodu, ili o nečemu vlastitom. Je li riječ našeg vlastitog srca ili pak djelo našeg vlastitog uma ispunjavalo veći dio našeg dana? To onda nije Krist.

Ništa nije opasnije negoli koristiti riječ bez Duha ... Nije mi poznato ništa što bi čovjeka više odvajalo od Boga negoli govorenje o istini izvan zajedništva s Bogom; u tome je iznimno velika opasnost.

Bog ono što je njegovo ne objavljuje „mudrima i pametnima“, nego „maloj djeci“. Božji blagoslov ne dobiva se tako da se snagom ljudskoga uma rasuđuje o „onome što je Božje“, nego djetinjom čežnjom za „nepatvorenim mlijekom riječi.“ ... I naj snažniji um mora doći k Božjoj riječi kao novorođenče.

U Božjoj knjizi nema ni jedne jedine riječi koja ne bi mogla hraniti naše duše.

Proučavaj Bibliju ... s molitvom. Traži u njoj Gospodina, a ne znanje. No dobit ćeš i znanje, ali srce je ispravno upravljeno tek tada kada se traži Gospodina.

Možda ... si previše proučavao, a premalo čitao Bibliju. Uvijek iznova uočavam da moram biti oprezan po tome pitanju. Spoznavanje Božjih misli i namjera u Bibliji stječe se Božjom poukom, a ne ljudskim radom ... Mislim da nitko neće ni pomisliti da ja ne bih želio da se mnogo više čita; ali želim da se čita s Bogom.

Samo jedan čovjek poznaje istinu, jer On jest istina, i samo je on zadovoljen pisanom riječju, a to je Gospodin. Nema te Sotonine snage kojoj se Božja riječ ne bi mogla oduprijeti.

Kada se ovaj prolazan život završi, ostat će samo ono što je bilo proizvedeno Riječju.

Sveti Duh

„Drugi Tješitelj“
(Ivan 14,16)

*Onima koje je na Zemlji zapečatio,
Bog je svoga Duha darovao,
Da im objavi što im je u domu Boga Oca
U Nebu pripravio.*

Dopustite da vas upitam kako se odnosite prema tom božanskom gostu. Pritom, s najvećim poštovanjem, govorim o Božjoj prisutnosti. Koliko puta tijekom dana pomislite na to da su vaša tijela hram Svetoga Duha? Ako bi nas kraljica željela posjetiti i provesti neko vrijeme s nama, ne bismo mislili ni na što drugo ... A kako je sa Svetim Duhom, koji živi u nama? Ne mislimo na njega ni pola dana! Ali mislimo na njega ako sve činimo tako da ugodimo Gospodinu.

Djelatna prisutnost Svetoga Duha razapinje sebičnost i oslobađa nas razmišljanja o samima sebi; zaokuplja nas sa samo jednom osobom – s Isusom. Tamo gdje završava život tijela, započinje život Duha, a snaga koju u praksi imamo u životu Duha razmjerna je tome koliko je tijelo mrtvo.

Imati Duha je jedno; biti ispunjen Svetim Duhom je nešto drugo. Ako je On jedini izvor mojih misli, onda sam ispunjen Njime. Ako je On zaposjeo moje srce, onda imam snagu za utišavanje onoga što nije od Boga, za čuvanje moje duše podalje od zla i za vodstvo u svakom postupku u mojem životu.

Ponekad može biti potrebno nekoga ukoriti ... ali tijelo ne može ukoriti tijelo, niti će tijelo pristati na to da bude ukoreno. No ako doista hodaš u Duhu, imat ćeš Božji autoritet sukladno mjeri koja ti je dodijeljena, a Sotona će uzmaknuti pred Duhom.

Smatram da bi u zajednicama trebalo prestati govoriti iz navike i u floskulama, što ne koristi ničemu ... Nikada nisam mogao razumjeti zašto bi Božja crkva (zajednica) trebala biti jedino mjesto gdje će tijelu biti dopušteno neometano očitovanje. Takva pretpostavka bila bi ludost. Čeznem za potpunom slobodom Duha, ali ne želim dati ni najmanje slobode tijelu.

Duh se poput „bujica žive vode“ izljuje iz duše onoga u koga je ušao, razlijevajući se posvuda uokolo. Može se izljevati na dobro tlo ili na neplodan pijesak, ali Njegova narav i snaga je u tome da se neprestano izljuje.

Trebali bismo biti sposobni posramiti svakog neprijatelja, ali ne ljudskom mudrošću, umom i razumom, nego u snazi Duha. Neki baš i ne vjeruju u snagu Božje riječi. Pa što onda? Nije mi ni na kraj pameti da odbacim mač Duha zato što netko misli da on ne može sjeći. Ja znam da će sjeći, i zato ću se služiti njime.

Kada čovjek nije ispunjen Božjim Duhom, koji u njegovom srcu daje snagu istini i jasnoću njegovom moralnom pogledu, zavodljiva snaga neprijatelja zasljepljuje tijekom njegovih misli. Premda teži za onime što je prekrasno, ipak može biti nevjeran u pogledu istine. Nedostaje mu sveta oštroumnost, zato što je u neznanju u pogledu Božje svetosti i karaktera te nema onu postojanost koju ima duša koja ima spoznaju Boga ... i drži je kao svoje najveće blago – duša koja zna da sve svoje ima u Njemu i ne treba joj nikakva druga krasota.

J. N. Darby
(Iz knjige “Pilgrims Portions”)

Biblijske slike i simboli

Sjever

Neki od glavnih neprijatelja izraelskoga naroda, Asirci i Sirijci, živjeli su sjeverno, odnosno sjeveroistočno od kanaanske zemlje. Proroci su često prorokovali o nesreći koja će navaliti sa sjevera (Iz 14,31; Jer 1,14; Ez 38,15), pri čemu će osobitu ulogu imati „kralj sjevera“. U razdoblju svršetka će zemlje koje se nalaze sjeverno od Izraela sklopiti savez, a najsnažnija sila u njemu bit će Rusija (Ez 38; 39; Dan 8,24). Najprije će asirski kralj, koji živi bliže Izraelu, kao Božji bič napasti zemlju Izraelovu, produžiti do Egipta te se opet vratiti (Iz 10,5; Dan 11,40-45). Po povratku će se u Izraelu sukobiti s Kristom, koji će se upravo tada pojaviti u slavi, te će biti uništen (Dan 8,25; 11,44). Tek nakon toga će Gog, kao najsjeverniji predstavnik toga saveza, nastaviti ratovati s Izraelom te će i on biti uništen u izraelskoj zemlji (Ez 38,10-15).

Zbog toga se sjever često prikazuje kao tajanstveno, pusto područje iz kojega prijeti bojazan od neprijateljskih napada.

Istok

U Bibliji su strane svijeta uglavnom određene u odnosu na kanaansku zemlju, tako da se pod pojmom „djeca istoka“ podrazumijevaju svi stanovnici pustare i Babilonci (Post 25,6; 29,1). Položaj Edenskog vrta „na istoku“ jedinstven je podatak; nitko do današnjeg dana ne zna gdje je bilo to mjesto. Nakon što je prvi ljudski par bio istjeran iz Edenskog vrta, istočno od vrta bili su postavljeni kerubi i plameni mač, a Kajin si je našao prebivalište u zemlji Nod, istočno od Edena (Post 2,8; 3,24; 4,16).

Ulaz u Šator sastanka bio je okrenut prema istoku (Izl 26,18; 27,13). S te strane svijeta će se u tisućgodišnjem kraljevstvu Gospodinova slava vratiti u ponovno sagrađen hram u Jeruzalemu (Ez 43,1), a Gospodin Isus će prigodom svojeg pojavljivanja stati na Maslinsku goru, istočno od Jeruzalema (Zah 14,4).

S istoka dolaze i opasni vjetrovi (Post 41,6; Ps48,8 <7>), koji ukazuju na razaraćuću snagu Božjih osuda (Hoš 13,15).

Jug

U SZ-u se jug kao strana svijeta većinom javlja za označavanje određenih dijelova u Izraelskoj zemlji, te se najčešće odnosi na pustinjsko područje sjeverno od Sinajskog poluotoka (hebr. *negev* „sušna zemlja“: Post 12,9 i mnoga druga mjesta). Tako čak i topografija te zemlje sadrži duhovne pouke. Što se više udaljava od središta zemlje postaje sve toplije i sušnije te se, naposljetku, dospijeva u Egipat, što je slika svijeta.

Kralj juga u proročkom jeziku jest vladar Egipta (Dan 11,5).

Arend Remmers
(Iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)